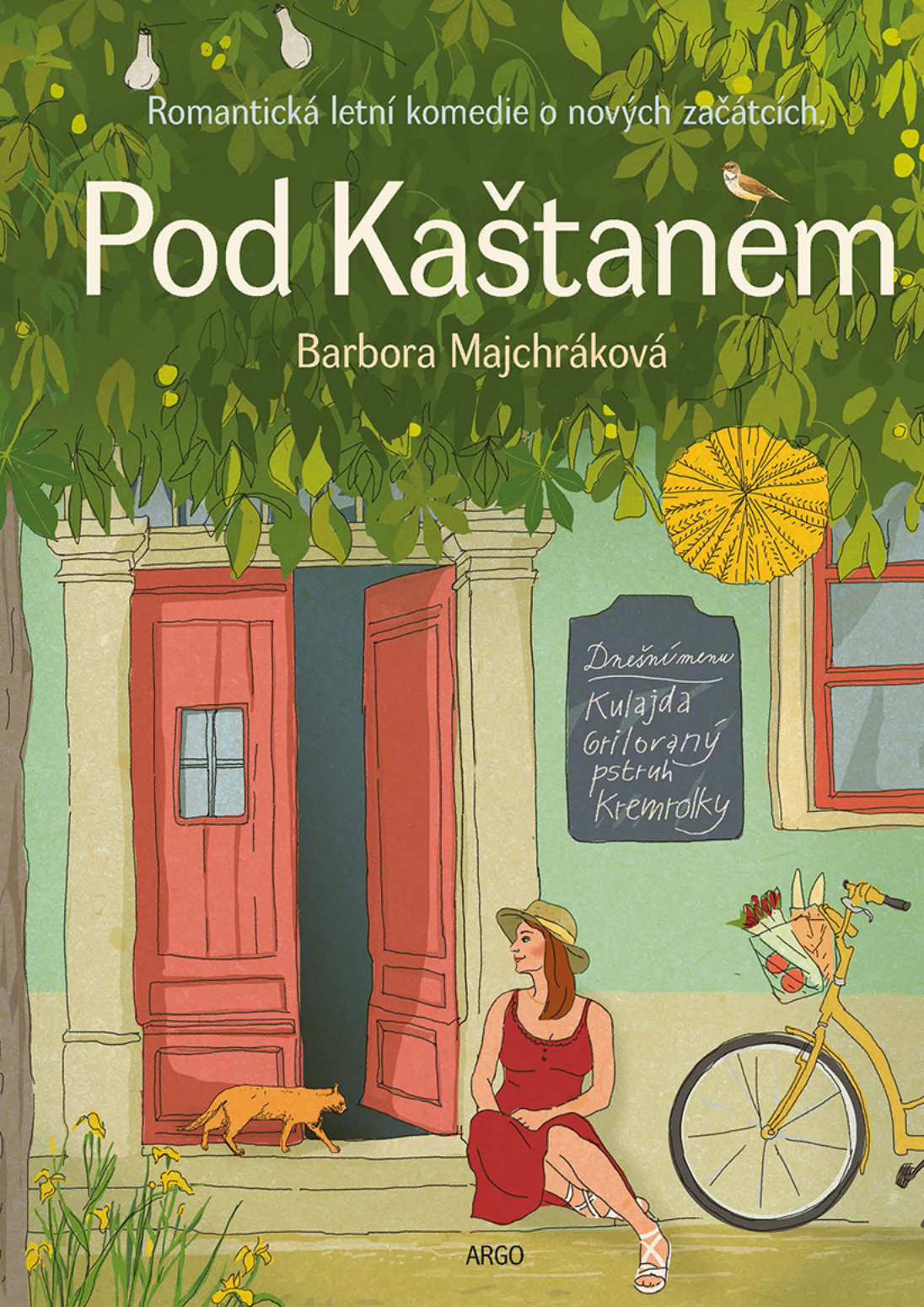

Romantická letní komedie o nových začátcích.

Pod Kaštanem

Barbora Majchráková

ARGO

Barbora Majchráková

POD KAŠTANEM

Barbora Majchráková

Pod Kaštanem

Argo

© *Argo*, 2023

Text © Barbora Majchráková, 2023

Cover art © Helena Neubertová, 2023

ISBN 978-80-257-4152-8 (váz.)

ISBN 978-80-257-4194-8 (e-kniha)

1. *Ěliška*

„Ty snad tyhle idioty k sobě přitahuješ, nebo co!“ vrčí Aneta v handsfree, zatímco já zařazuju vyšší rychlost a řítím se na silnici směr „nový život“ ještě o trochu rychleji než před chvílí. „Jak jsi takového blba vůbec ZASE našla?!“

Jak..., no... Jak?

„Byla to chyba!“ zahučím, protože... co jiného říct? Pokud jde o výběr mužského protějšku, je mé IQ už tak dlouho v minusových hodnotách, že na tohle téma už ani nezvládnou vyplodit rozumnou odpověď.

Proč si, sakra, nejsem schopná najít někoho normálního?!

Proč?

No..., proč?!

Třeba možná proto, že se všechny mé buňky vždycky upnou na toho největšího pitomce v okolí? Takže i kdyby kolem mě chodil jeden princ za druhým, všichni hodní, úspěšní a milí chlapíci, já bych si suverénně a bez mrknutí oka zvolila jediného zloducha, který by se mezi ně omylem připletl, a ještě bych si gratulovala, jaké jsem s ním udělala štěstí!

Třeba Standa! Byla jsem si jistá, že on je ten pravý! Muž s velkým M, na kterého jsem celou dobu čekala! Bylo mi jedno, že mí kamarádi ho pravidelně označovali slovy jako „blbec!“, „pitomej machýrek“ nebo „fakticky...“ – dál dvě sprostá slova, která nelze úplně moc reprodukovat. Jakákoliv jejich, byť sebezrozumnější varování byla naprosto marná, protože já jsem samozřejmě a zcela tradičně nikoho neposlouchala! Proč také, že?

Vlastnila a vedla jsem špičkovou restauraci, kterou jsem vybudovala z ničeho a nabyla tak dojmu, že stejně úspěšná jako v podnikání musím být i v budování vztahů a hledání životních partnerů.

Navíc... ze svých chyb jsem se přece poučila! Nebo jsem si to spíš o sobě myslela.

Jenomže, jak říkávala moje mamka, myslet znamená houby vědět!

Což je, jenom tak mimochodem, tvrzení velice pravdivé, což se u mě projevilo poměrně záhy.

Ve své zamilovanosti jsem totiž došla až tak daleko, že jsem vztah se Standou považovala za natolik pevný, stabilní, hluboký a úžasný, až jsem si ho i vzala. Dokázala jsem však realizovat i mnohem „inteligentnější“ rozhodnutí. Třeba když jsem na Standu (já husa pitomá!) přepsala polovinu své restaurace („Jsem tvůj manžel, ne? Ty mi snad nevěříš?“), ve které jsem ho ostatně předtím i zaměstnala (můj názor na tohle jednání viz předchozí závorka s husou pitomou), protože přece, „chudák“, dlouho nemohl sehnat práci.

Takže... to je tak asi k mé milostné historii všechno, protože... co bych vlastně ještě mohla dodat kromě toho, že...

Kdo NORMÁLNÍ může něco takového, SAKRA, vůbec udělat?!!!

„Říkala jsem ti, ať ho vykopneš, dokud je čas!“ hudruje Aneta, jejíž zvučný hlas se dál rozléhá celým autem.

„Teď už to vím taky!“ zavrčím a je mi do breku, když si vzpomenu, o co všechno jsem přišla. O svou vysněnou restauraci. O své „Sotto il castagno“, jak jsem ji nazvala, když jsem ji zakládala. O pár let života. Veškeré svoje úspory.

Tedy..., všechny ne. Něco málo mi zbylo. To málo, co jsem naprosto nesmyslně utratila (podotýkám, že zcela a naprosto dobrovolně) za předraženého advokáta, který mě zastupoval při rozvodu. Tvrdil, že mou restauraci zachrání! Že jde o jasný případ, který nelze prohrát!

No..., asi prohrát šel.

Nijak ho to však očividně netrápilo (toho advokáta, myslím). Na rozdíl ode mě nevypadal ani trochu na zhroucení. Ba právě naopak! Jak nonšalantně prohlásil, budu jeho inspirací pro budoucí lepší právní stanoviska a brilantnější obhajoby. Příště už jim to určitě natře!

„Navíc,“ vztýčil při odchodu na důraz svých slov ukazováček, „alespoň auto vám zůstalo. To vlastně není tak špatné, že?“ Načež spěchal za další klientkou, které prý možná vybojuje i dům.

Tak jsem se ocitla zase na začátku. Bývalá šéfkuchařka bez restaurace. Zkrachovalá podnikatelka, které v kapse zůstalo posledních pár korun. Rozvedená žena, jejíž bývalý manžel zmizel neznámo kam, ale která se přes to všechno rozhodně nehodlá jenom tak vzdát!

Pokud jsem totiž něco věděla jistě, pak to, že svou restauraci otevřu znovu, bez ohledu na množství překážek, které kvůli tomu budu muset překonat. Restauraci ještě lepší, úžasnější a vyhlášenější, než byla ta předchozí. Vařit jsem stále uměla, práce jsem se nebála, takže...

Kde by mohl být problém?

No...

Byl! Úplně... všude!

A nejenom jeden!

Třeba má finanční historie byla kapitolou v románu „Eliščiny obří problémy“ sama pro sebe.

Nelíbila se žádné bance, kterou jsem žádala o úvěr.

Odrazovala veškeré majitele prostor vhodných pro provozování restaurace, protože: „Víte, že nájem je třeba hradit včas?“ nebo „Kauce je tady minimálně šest nájmů. Máte na to?“

Trvalo mi však ještě asi měsíc, než jsem pochopila, že otevřít novou restauraci je utopický sen a že si buď najdu zaměstnání, nebo skončím jako bezdomovec, jehož jediným kulinářským uměním bude nad ohněm opečený chleba.

Další měsíc jsem potupně přicházela na to, že ani tohle řešení vlastně řešením není, protože jsem se po letech podnikání stala takřka nezaměstnatelnou.

Nepříznůsobivou!

Marnou!

Nebo možná všechno dohromady, protože:

V bufetu U Vokouna, kde hledali pomocnou sílu do kuchyně, jsem dala panu majiteli plamennou přednášku o tom, že opravdu odmítám vařit z prošlých surovin. Načež jsem mu jasně, a bez

jakékoliv zaměstnanecké sebereflexe, vyházela polovinu ledničky jakožto nepoživatelnou. Dál už jsme se při pohovoru nedostali, protože mě jediným slovem „vypadněte“ ujistil o tom, že my dva máme na kvalitu surovin opravdu naprosto odlišné názory.

Restaurace Sojka, shánějící kuchařku, vypadala mnohem lépe. Pečlivě uklizená kuchyň voněla novotou, jídelna byla vybavená bílými ubrusy a čerstvými květinami ve vázách, personál působil schopně a...

„Vy máte v jídelníčku kuřecí plátek se sýrem a broskví?“ zarazilo mě, když jsem si pročítala jejich nabídku.

„Lidi to milují!“

„Nevadí!“ mávla jsem nonšalantně rukou. „Vysvětlíme jim, že pravá gastronomie takto nevypadá. Předložím jim takové lahůdky, že si na tenhle blivajz ani nevzpomenou!“

„Lidi to milují!“ důrazněji.

„Tohle já vařit nebudu!“ Kuřecí plátek s broskví??? Jako vážně???

Výsledek pohovoru – viz výše.

Třetí pohovor ani nezačal, protože pan majitel „právě najal mistra až z Francie“!

Čtvrtá možnost – bistro U Cvalíka – bylo... no, jeho název přesně vystihoval všechno, co se tam vařilo a jedlo!

Na úřadě práce mě měli plné zuby. Já se měla plné zuby. Má peněženka mě měla plné zuby.

Už jsem si dokonce začínala hledat vhodný most k přenocování – neobsazený, kde by tolik nefoukalo ze stran a u kterého by nevadil malý ohníček na opékání rohlíků (chleba je drahý, moc drahý!), když se objevil ten inzerát!

Inzerát s velkým I!

Jakýsi pan Kabíček sháněl osobní kuchařku do svého rodinného domku v Novohradských horách. Mzda byla naprosto pohádková, k tomu zajištěné bydlení, vaření a v okolí samé lesy, příroda, klídek a... samým nadšením se mi klepala ruka, když jsem volala na uvedené telefonní číslo, abych zjistila bližší informace. S takovou mzdou budu do roka schopná dát dohromady tolik kýženou hotovost na rozjetí restaurace! Co do roka – i půl bude stačit, když se hodně uskromním.

Díky telefonátu jsem zjistila, že (nějaký patrně zhýralý milionář) shání někoho, kdo by mu vařil nutričně vyváženou stravu (to zvládnú!) dle zadání fitness trenéra, výživového poradce a já nevím, koho všeho ještě. Dál jsem už skoro neposlouchala. Budu vařit! Za pohádkovou mzdu! Co víc si přát?

Na druhý den jsem si domluvila pohovor.

Do týdne mi volali, že mě berou.

A tak jsem teď tady! Na dálnici směr jedna zapomenutá vesnička v Novohradských horách nazvaná Smrková.

„Kdyby sis to chtěla ještě rozmyslet, kdykoliv můžeš nastoupit k nám!“ přerušil mé myšlenky Aneta a nabízí, jako už minimálně stokrát předtím, abych pracovala pro ni. „Mám strach, že tě tam třeba bude... Co ty víš, co tihle milionáři s kuchařkami dělají???“

S Anetou jsme se seznámily na praxi, a protože jsme obě svou práci milovaly a celkově jsme si více než sedly, staly se z nás kamarádky na celý život, a to i přes to, že jsme každá úplně jiná. Ona je úspěšná mladá žena s úžasnou kariérou, sympatickým manželem a neuvěřitelnou dávkou energie, šarmu a osobního kouzla.

Já jsem také stále ještě mladá žena, pokud se tedy ve věku dvaceti devíti let ještě můžu za mladici považovat, už ale s méně okouzující kariérou, bez manžela, zato s neuvěřitelnou schopností (takřka superschopností – kam se na mě hrabou všichni marvelovští hrdinové!) k sobě připoutávat veškeré pitomce a srázy v okolí. Ano, srázy! Mám totiž obě nohy levé, takže pokud je, byť sebenepatrnější možnost někam spadnout nebo o něco zakopnout, tak tam prostě zahučím, a ještě si u toho urazím alespoň palec. Aneb Laurel a Hardy v jedné osobě.

„Nemohla bych pracovat s kamarádkou, vždyť to víš,“ namítnu teď rádoby vesele, abych přešla na jiné myšlenky. „Ráda bych naše přátelství ještě chvilku zachovala a tohle by nedopadlo dobře!“

„Pokud by ale vypadal podezřele, zdrhej! Hlavně, kdyby se z něj vyklubal třeba... masový vrah!“

No..., to už by asi bylo na útěk trochu pozdě. Nehledě na to, že masový vrah by určitě s potenciální obětí nesepisoval pracovní smlouvu – hned by se tím prozradil! Víím to! Mou druhou vášní, hned po vaření, je čtení detektivek. Zním nazpaměť snad všechny od klasiky po nejnovější kousky. Pokud bych nebyla kuchařkou, určitě bych chtěla pracovat jako policejní vyšetřovatelka. Nebo možná spisovatelka špionážních dramat?

„Na googlu jsem o něm skoro nic nenašla!“ pokračuje Aneta vážně. „Chápeš to? Takový člověk a internet o něm nic neví! Klidně může u sebe doma vraždit ženský na potkání a nikdo se o tom nedozví! Pak tvoje tělo najdou rozčtvrcený někde v lese a...“

„Rozčtvrcení by pro něj bylo zbytečně složitý! Spíš by mě propíchnul a pak předstíral, že jsem dala výpověď... nebo tak něco.“

„Tak teď jsi mě vážně ,uklidnila‘!“

„V klidu! S největší pravděpodobností je to prostě jenom chlap, co potřebuje vařit.“

„Proč teda bydlí v takové díře po granátu, ha?!“

„Protože má rád přírodu?“ odvětim bez zaváhání a pochybností. Nový zaměstnavatel mi totiž tím, že řídí svou firmu v Praze ze Smrkové de facto na dálku, vlastně celkem imponuje. Musí být skvělý manažer!

„Příroda je i v Praze!“ namítne Aneta.

„No...“ zakuckám se. Anetina představa divoké buše a hustých lesů obnáší pečlivě upravený park s vyštěrkovanými cestičkami a úhlednými barevně sladěnými keříky. Městská holka, no!

„Lišky tam dávají dobrou noc! Nebo něco podobně divného! A podle map tam končí cesta. Co je to za místo, že tam končí cesta?“

„Paní z agentury říkala, že na kopci tam prý občas funguje i signál!“ popíchnu ji.

„Občas? Na kopci?“ zaúpí. „A průměrný věk obyvatel je devadesát, ne? Protože kdo jiný v dnešní době může žít s internetem na kopci?“

„Přesně stopadesát osm stálých obyvatel. Včetně mého zaměstnavatele,“ pronesu skoro pyšně, ačkoliv její obavy vlastně tak trochu sdílím také. Vždyť jsem se až do dneška přesně takovým místům důsledně vyhýbala. Ke svému životu jsem vždycky potřebovala město, kavárny, ruch a lidi.

„Do týdne se tam zblázníš!“ prorokuje Aneta. „Nemají tam Starbucks! Uvědomuješ si to vůbec?“